

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Václava Novotného v právní věci žalobce K. Š., zastoupeného JUDr. Karlem Kavalírem, advokátem AK Hradec Králové, Škroupova 441, proti žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí, Praha 2, Na poříčním právu 1/376, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 11. 1999 č. j. 44/601/33278/3.9.1999,

takto:

I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Úřadu práce v Pardubicích ze dne 28. 7. 1999 č. j. PAA-5256/1999-21 byl žalobce podle § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnaní od 12. 7. 1999 z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Dne 12. 7. 1999 nesplnil povinnost uchazeče o zaměstnání stanovenou v § 7 odst. 2 zákona tím, že se nedostavil na stanovenou návštěvu na úřad práce a nedoložil doporučenku do zaměstnání, která mu byla vydána dne 21. 6. 1999. Dne 15. 7. 1999 s ním bylo zahájeno správní řízení, písemnost o tom dne 21. 7. 1999 odmítl převzít. Tímto jednáním úmyslně mařil součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, přičemž žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím ze dne 17. 11. 1999 č. j. 44/601/33278/3.9.1999 odvolání zamítlo podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. a prvostupňové rozhodnutí potvrdilo. Dospělo ke stejnému závěru jako správní orgán prvého stupně, totiž že u žalobce jde o úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při

zprostředkování zaměstnání. Jako uchazeč o zaměstnání má žalobce práva a povinnosti, když jednou z povinností je řádně docházet na úřad práce ve sjednaných termínech. Dne 12. 7. 1999 se nedostavil na úřad práce a nepředložil doporučenku potvrzenou zaměstnavatelem firmou T. H. v Č. K jednání, jehož termín sám stanovil, bez omluvy nepřišel a doporučenku neodevzdal. Doporučenou listovní zásilku s oznámením o zahájení správního řízení ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání opakovaně odmítl od pošty převzít a z blíže neuvedeného důvodu ji byl ochoten převzít na úřadu práce pouze za asistence policie. Ani poté, co pošta vrátila zásilku zpět odesílateli se žalobce na úřad práce nedostavil. Toto jeho jednání je úřadem zcela oprávněně kvalifikováno jako úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání.

Proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 11. 1999 č. j. 44/601/33278/3.9.1999 podal žalobce dne 21. 2. 2000 žalobu u Městského soudu v Praze. Usnesením ze dne 21. 3. 2000 č. j. 38 Ca 84/2000 – 13 postoupil tento soud věc Vrchnímu soudu v Praze. Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb. o soudním řádu správním (s. ř. s.) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ustanovení § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. účinného přede dnem účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, protože s tím účastníci souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobou napadl žalobce rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí – Správy služeb zaměstnanosti č. j. 44/601/33278/3.9.1999 ze dne 17. 11. 1999 v celém rozsahu, neboť toto rozhodnutí bylo, podle něj, vydáno na základě nezákonného rozhodnutí Úřadu práce v Pardubicích ze dne 28. 7. 1999 č. j. . PAA-5256/1999-21. Tuto nezákonnost spatřuje v tom, že nebyly naplněny zákonné podmínky proto, aby byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání. V žádném případě nemařil součinnost s územním orgánem práce při zprostředkování zaměstnání. To dokládá již to, že s Úřadem práce v Pardubicích komunikoval a snažil se o aktivní spolupráci. Pochybení a maření součinnosti ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. o zaměstnanosti na straně žalobce shledal žalovaný v tom, že se jednou žalobce nedostavil v dohodnutém termínu na Úřad práce v Pardubicích. Přesto že se ve stanoveném termínu skutečně na tento úřad nedostavil v žádném případě nelze hovořit o úmyslném maření součinnosti. Navrhl proto, aby soud rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 11. 1999 zrušil a vrátil Ministerstvu práce a sociálních věcí k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce požádal o zprostředkování zaměstnání dne 17. 5. 1999 Úřad práce v Pardubicích. Dne 21. 6. 1999 převzal od zprostředkovatelky doporučení zaměstnání na místo vedoucí obchodního odboru u firmy T. s. s. r. o. H. v Č. Další jednání, při kterém měl žalobce předložit doporučenku s vyjádřením zaměstnavatele o výsledku jednání u výše uvedené firmy bylo stanoveno na 8. 7. 1999. Dne 7. 7. 1999 se žalobce osobně dostavil na úřad práce a požádal o přeložení termínu na 12. 7. 1999. Jeho žádosti bylo vyhověno. Dne 12. 7. 1999 se však bez omluvy nedostavil a úřad práce zahájil správní řízení. Písemné oznámení o zahájení tohoto řízení bylo žalobci zasláno doporučeně poštou, která se mu pokusila doručit zásilku dne 16. 7. 1999, 20. 7. 1999 a 21. 7. 1999. Žalobce vždy podpisem potvrdil s uvedením přesného času pokus o doručení, ale zásilku

nepřevzal. Dne 21. 7. 1999 na obálku zmíněné listovní zásilky uvedl: „Převezmu na úřadu práce, neporušené a za asistence policie“. Ani poté se pak na úřad práce nedostavil a úřad práce vydal rozhodnutí, kterým ode dne 12. 7. 1999 žalobce vyřadil z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání ze strany žalobce spatřuje žalovaný nejen v tom, že se žalobce dne 12. 7. 1999 v termínu nedostavil bez vážného důvodu k jednání, ale také v tom, že nedoložil doporučenku s vyjádřením zaměstnavatele o výsledku jednání a tím neprokázal, že se k zaměstnavateli dostavil a zprostředkování zaměstnání s ním projednal, a také v tom, že žalobce odmítl opakovaně převzít od pošty oznámení o zahájení správního řízení, jakož i dopis z úřadu práce ve věci doplnění odvolání. Ani poté, co nepřevzal uvedené písemnosti od úřadu práce, se k tomuto správnímu orgánu nedostavil a mařil tak možnost zprostředkování zaměstnání.

Žaloba není důvodná.

Uchazeč o zaměstnání může být z evidence vyřazen, jestliže bez vážných důvodů odmítne nastoupit do vhodného zaměstnání nebo jestliže úmyslně maří součinnost s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání; v těchto případech bude znovu zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání nejdříve po uplynutí doby tří měsíců (§ 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb.).

Podle obsahu správního spisu žalobce podal písemnou žádost o zprostředkování zaměstnání u Úřadu práce v Pardubicích dne 17. 5. 1999 a v žádosti uvedl adresu svého trvalého pobytu: Pardubice, Zelené předměstí, Sladkovského ulice č. 1553. Dne 12. 7. 1999 se nedostavil na stanovenou návštěvu úřadu práce a nedoložil doporučenku do zaměstnání, která mu byla vydána dne 21. 6. 1999. Dne 15. 7. 1999 Úřad práce v Pardubicích zahájil správní řízení podle § 18 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Písemnost o zahájení správního řízení doručoval Úřad práce v Pardubicích žalobci prostřednictvím pošty doporučeně tj. do vlastních rukou, přičemž žalobce tuto písemnost nepřevzal dne 16. 7., 20. 7. a 21. 7. 1999 a na druhou stranu obálky napsal: „Převezmu na úřadu práce, neporušené a za asistence policie 21. 7. 1999 podpis“. Dne 28. 7. 1999 vydal Úřad práce v Pardubicích rozhodnutí podle ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 9/1991 Sb. o zaměstnanosti a působnosti orgánů ČR na úseku zaměstnanosti ve věci vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání podle zákona č. 1/1991 Sb. o zaměstnanosti ve znění pozdějších předpisů rozhodnutí, jímž podle ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 12. 7. 1999 z důvodu úmyslného maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání. Toto rozhodnutí žalobce převzal dne 11. 8. 1999 avšak na doručenku napsal: „Převzato s výhradou na poště 01. Mělo být doručeno na P. O. BOX xx - pošta P. O2“. Proti rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání vydanému Úřadem práce v Pardubicích podal žalobce odvolání v němž zejména vyslovoval nespokojenost se zprostředkovatelkou Úřadu práce v Pardubicích paní J. a nepřesné nebo nesprávné informace úřadu práce. Namítal, že mu byla poskytnuta nedostatečná informovanost o zaměstnavateli a konečně uvedl, že po ukončení trestně právního sporu s Úřadem práce v Pardubicích si chce hledat sám zaměstnání i kdyby musel pracovat hluboko pod svojí kvalifikací. Ke konkrétním důvodům vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání uvedeným v rozhodnutí ze dne 28. 7. 1999 se nevyjádřil. Dne 23. 8. 1999 Úřad práce v Pardubicích vyzval žalobce k doplnění jeho odvolání a výzvu mu zaslal na adresu Pardubice, Sladkovského 1553 doporučeně, avšak žalobce tuto zásilku nepřevzal a na zadní stranu obálky napsal: „Převezmu za účasti policie, poslat zpět. 24. 8. 1999 18.15 podpis“.

Žalobce v žalobě sice připouští, že se na Úřad práce v Pardubicích dne 12. 7. 1999 nedostavil avšak tvrdí, že v žádném případě nemařil součinnost s územním orgánem práce při zprostředkování zaměstnání. Úmyslné maření součinnosti nelze, podle něj, spatřovat v tom, že se jednou nedostavil v dohodnutém termínu na územní orgán práce. Námitky žalobce však neshledává soud důvodnými. Úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání totiž žalovaný nespatřil jen v tom, že se žalobce dne 12. 7. 1999 nedostavil na stanovenou návštěvu na úřad práce a nedoložil doporučenku ze zaměstnání, která mu byla vydána 21. 6. 1999, ale i v dalším jednání žalobce, který nejen že po 12. 7. 1999 na územní orgán úřadu práce se nedostavil, ale ani bezdůvodně nepřijímal písemnosti, které mu byly zasílány. Důvody, které uvádí žalovaný jako důvody vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání od 12. 7. 1999 považuje i soud za úmyslné maření součinnosti s úřadem práce při zprostředkování zaměstnání ve smyslu § 7 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb. Tyto důvody nelze, jak to činí žalobce, zužovat jen na to, že se bez omluvy nedostavil na dohodnutou návštěvu na úřad práce, ale i v tom, že nedoložil doporučenku ze zaměstnání, která mu byla vydána a tak neprokázal, že u označeného zaměstnavatele byl a nesdělil úřadu práce výsledek jednání s označeným zaměstnavatelem. V úmyslném maření součinnosti s úřadem práce žalobce pokračoval i tím, že bezdůvodně odmítal převzít doporučenou zásilku z Úřadu práce v Pardubicích dne 16. 7., 20. 7. a 21. 7. 1999 a další doporučenou zásilku tohoto úřadu dne 24. 8. 1999.

Z důvodů výše uvedených soud zamítl žalobu žalobce jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady v tomto řízení nevznikly resp. je neúčtoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné

V Brně dne 29. 5. 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu